

kan se Sagen i det samme Lys som det ærede Medlem, der har anbefalet dette Forslag (Rosen). Jeg kan nemlig ikke tillægge den Bestemmelse, der findes i Lovforslaget, som det er vedtaget ved 2den Behandling, en saadan Betydning som den, han vilde tillægge den. Det vilde være fuldkommen rigtigt, hvad han derom bemærkede og aldeles uimodsigeligt, hvis der handlede om en Bemyndigelse, som Regjeringen allerede nu havde eller i og for sig ifølge Forholdets Natur som Administration maatte have, og hvis man altsaa vilde træffe en Bestemmelse, hvorved en saadan Myndighed paa noget Punkt kunde tilsidesættes og de derved trufne Foranstaltninger tilintetgøres ved en samstemmende Beslutning af begge Thing. Men det er der ikke Tale om; der er Tale om en Bemyndigelse, som Regjeringen ved denne Lov skulde faae, og der er altsaa kun Tale om at knytte et Vilkaar til den Bemyndigelse, den saaledes faar. Det, som har gjort, at denne Bestemmelse er falden Mange saa høist ubehagelig (Ufrydelse af Rosod), saa trykkende for Bryttet, som min ærede Sidemand (Rosod) siger, er aabenbart dens meget offentlige Form. Det lyder ganske ubehageligt: Rigsdagen kan ved samstemmende Beslutning af begge Thing sætte de af Justitsministeriet trufne Foranstaltninger ud af Kraft. Naar det staar som et særskilt Punktum, lyder det ganske uhyggeligt, men i Virkeligheden er det ikke saa offentligt, som det lader til. Der kunde staa Noget, som i Realiteten var meget værre, og som dog intet Menneske vilde finde noget videre Stødende i. Naar der f. Ex. havde staaet saaledes: Justitsministeren bemyndiges til at træffe de i disse Uffnit omtalte overordentlige Foranstaltninger — det er jo overordentlige Foranstaltninger, der omtales her i dette Uffnit —; dog maa der, saasnart som Rigsdagen træder sammen, erhverves den lovgivende Magts Approbation, — saa tror jeg ikke, det vilde have stødt Noget. (En Stemme: Jo!) Mig kunde det i alt Fald ikke have stødt hverken i Realiteten eller Formen. Det var i Virkeligheden en Genvisning til den Virksomhed, som Regjeringen kan udøve gennem foreløbige Love. Det er jo aabenbart, at en saadan Bestemmelse som den vilde i Realiteten have været meget mere begrænsende for Ministeriet end den, der her staar; thi saa vilde Foranstaltningerne falde bort ved et enkelt Things Beslutning, hvorimod det kun her kan falde bort ved en samstemmende Beslutning. Naar jeg derfor desuagtet vil stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af ærede Medlemmer, er det af den Grund, at jeg ikke tror, at en Bestemmelse som den, der findes i Slutningen af § 12, kan være nødvendig, da det efter min Mening meget vel vil kunne overlades til Administrationen paa det Ansvar, den vil have for Rigsretten, at træffe i indtrædende Tilfælde de Foranstaltninger, som Forholdene maatte gjøre nødvendige. Der er ikke paa dette Punkt i en særdeles høiere Grad end

i andre Tilfælde Anledning til at indføre saadanne Bestemmelser, som altid ere extraordinære, og i dette Tilfælde, som det vil ses, kan have en i høi Grad stødende Form. Af den Grund altsaa agter jeg at stemme for Ændringsforslaget.

Ordføreren (Steenstrup): Det er ikke alene ved forrige Behandling, at de ærede Medlemmer have overset, og de have ikke alene overset men ogsaa overhørt, hvad der er foregaaet, men naar man ikke er nærværende, kan man jo hverken se eller høre, og det var dog ikke alene min Ringhed som Ordfører, der motiverede Forslaget, men den ærede Justitsminister ikke alene sluttede sig til det, men han omtalte, at denne Bestemmelse var kjendt og udsørt i det praktiske Liv ikke een men flere Gange i Tydskland, hvor Regjeringen dog ikke kan bestyldes for republikanske Tendentser. Der er altsaa noget Spøgelsesagtigt, jeg vil ikke alene sige Fintfølsende, men en mageløs Grad af Ængsteligthed tilstede, naar man kan blive bange for Noget, som er vedtaget af et Udvalg i dets Helhed, altsaa ogsaa med Tilslutning af dets Hovremedlemmer, og særlig med Tilslutning af det ærede Medlem for Odense (Roch), der baade er Jurist og erfaaren Mand og endelig med Tilslutning af den ærede Justitsminister. Jeg tror, at de ærede Medlemmer, som have været borte og overset og overhørt, saa kunde sove roligt, men kunne de ikke det, saa er det mærkværdigt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kjimestad) ikke alene har overset og overhørt sidste Gang — det ærede Medlem er jo ikke med til at stille Ændringsforslag, saa det er jo ikke nogen Behreidelse i den Retning —, men det ærede Medlem har idag Betænkelse ved Formen, men denne Form er jo rettet i Udvalget. Det er altsaa Overseelsen Nr. 2. Udvalget har stillet Ændringsforslag i den høiligste og pæneste Form, som jeg ikke antager kan støde hverken det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds eller det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen), det er endog saa Ministerens egne Ord, som han har ønsket dem, som Udvalget har sluttet sig til. Formen er altsaa smuk, om jeg saa maa sige, den er stilet af den ærede Minister selv. Ingaende Realiteten føler jeg ikke den ringeste Ængstelse under den nuværende Justitsminister for, at han skulde træffe Foranstaltninger, som Folket i dets Helhed, ogsaa gennem Repræsentationen i dens Helhed, nemlig Folkethinget og Landstinget, vilde misbillige. Det har jeg ingen Ængstelse for; men der er jo Ingen, der kan garantere, at man ikke kan faae en ængstelig Justitsminister, som uden tilstrækkelig Grund paabyder Karantene og andre Foranstaltninger, og saa kan jeg ikke i den Grad tilbede den konstitutionelle Regjeringsform, at jeg skulde finde det passende, at Folket gennem sin Repræsentation, samlet efter kongelig Indbudselse i